

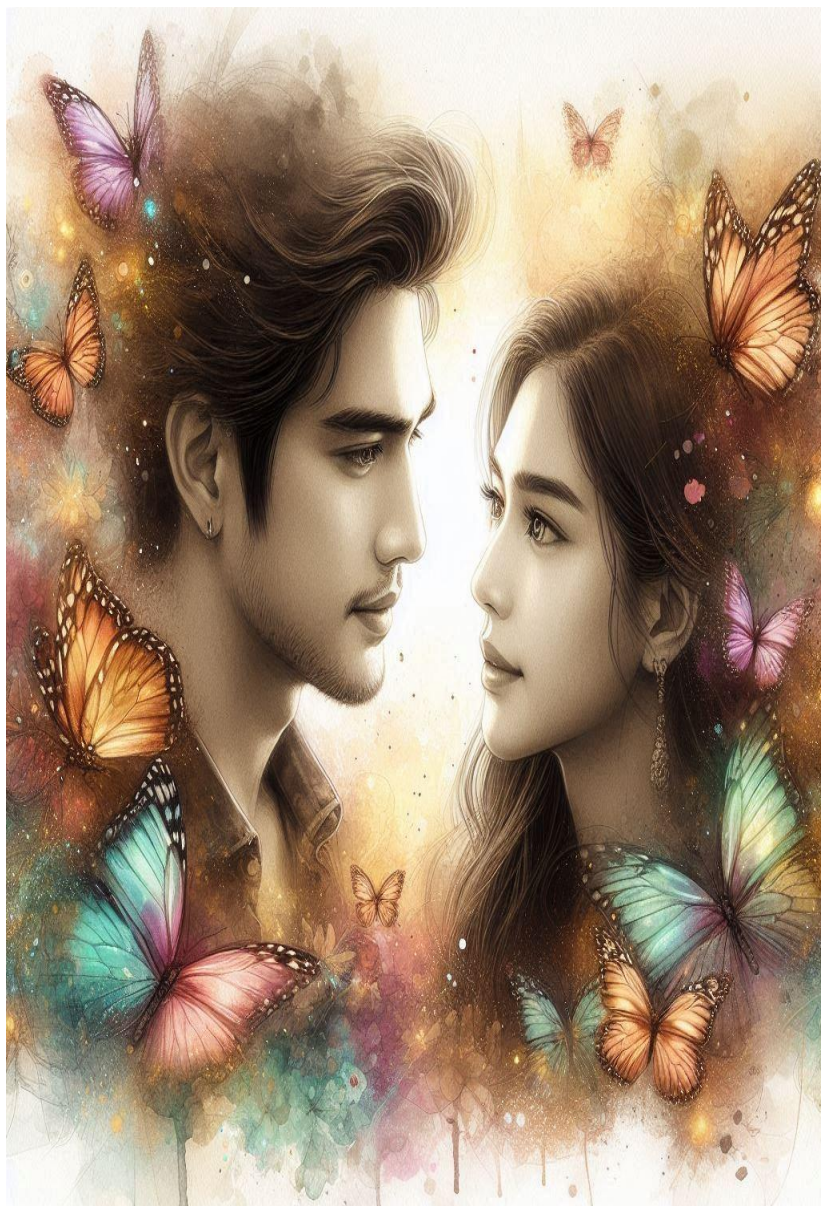
ดวงใจติด
กับดอกกรักร

ซูซี่แกล

จากใจฉัน
ฉันอดรัก

(เรื่องสั้น...นิยายรัก)

บุ๊คแคท

ວາງໄວດົນ
ກວ້າງດອກຮັກ
(ເຮື່ອງລັ້ນ...ນິຍາຍຮັກ)

ບຸຣິແລກ'

คำนำ

ก่อนอื่นที่ผู้เขียนจะเรียบเรียงเรื่องสั้นที่กลั่นกรองจากประสบการณ์และผสมปะปน
ไเอเดียสร้างสรรค์ รวมทั้งจินตนาการ ได้มีแนวคิดอยากให้ผู้อ่านได้อรรถรสที่เป็น
เรื่องสั้นซึ่งไม่ยืดยาว แต่แฝงด้วยคติความละมุนของท้องเรื่อง

ผู้เขียนขอฝากเรื่องสั้นที่อ่านจบได้ในตอนอย่างรวดเร็วทั้งเพลิดเพลินอย่างอímหน้า
และท้ายที่สุดขอกราบขอบพระคุณทุกท่านที่ให้งำลังใจ รวมทั้งผู้อ่านที่ได้เฝ้า
ติดตามผลงาน และยังมีผู้ที่กำลังจะเป็นแฟนนิยายของดิฉันต่อไป

ด้วยใจรัก

ซูซี่แคท

วอลโดวิน กลิ่นดอกกรัก

คำโปรย

แม้กาลเวลาจะล่องลอยผ่านมาแสนยาวนานเพียงใด ทว่าเธอยังรอเขาอยู่ ณ ที่แห่งนั้น กลิ่นดอกกรักและไอดินที่เคยซาบซึ้งกันในครานั้น ประหนึ่งว่ายังอยู่กลางใจเขา และเธอ อย่างมิเคยเลือนหายไปกับกาลเวลา...

1 กลิ่นพิศวอด (déjà-vu)

ความรู้สึกประหลาดไม่เคยเกิดขึ้นเช่นนี้มาก่อน !!!

... ..

กลิ่นอับชื้นโชยขึ้นทันที...หลังจากมือของชายวัยกลางคนไขกุญแจล็อกประตูเข้าไป เขาเชิญให้ชายหนุ่มที่ยืนอยู่ด้านข้างเข้าไปสำรวจพื้นที่ภายในตัวอาคาร ทั้งสองคนก้าวเข้าไปและเดินจากด้านหน้าประตูเข้าไปยังบริเวณที่เรียกว่า โถงบ้าน ซึ่งห่างจากประตูแคสลิบก้าว ทั้งคู่มองตัวบันไดไม้ตรงหน้าแล้วชายวัยกลางคนจึงพยักหน้าให้ชายหนุ่มเดินตามเขาเลยเข้าไปยังด้านใน ซึ่งเป็นบริเวณรับแขกติดกันเป็นบริเวณแพนทรีซึ่งเป็นมุมครัวขนาดเล็ก

จากนั้นทั้งคู่ผลักประตูตรงครัว ก้าวออกไปยังบริเวณสวนด้านหลัง ชายวัยกลางคนเหลียวซ้ายแลขวากวาดสายตามองพื้นที่เต็มไปด้วยวัชพืชในฤดูร้อน เขามองตามหลังชายหนุ่มที่มาด้วยกันกำลังเดินตรงไปยังกำแพงเปลือยที่ก่อเป็นอิฐไม่ได้

ฉาบปูนด้านซ้ายมือ เขาสงสัยว่าชายหนุ่มคนนี้จะทำอะไร ท่าทางบ่งบอกถึงความสงสัยบางอย่าง เขาจึงตามไปสังเกตการณ์

“รู้สึกขนลุก ใจเต้น กำแพงตรงนี้เหมือนเคยเห็นที่ไหน” เจสันพึมพำคนเดียว

“ก่อนเข้าอยู่ คุณต้องปรับปรุงนิดหน่อย” ชายวัยกลางคน เอเยนต์หาบ้านเช่า แนะนำชายหนุ่ม

“มิสเตอร์ ริมเมอร์ ช่วยผมหาคนมาดูแลที่นี่ได้ไหม” เจสันหันหน้าจากตรงกำแพงมา แจ้งเอเยนต์วัยกลางคน

“ผมขอเวลาหนึ่งสัปดาห์” เดฟ ริมเมอร์ จ้องแววตาของชายหนุ่มตรงหน้า เขากำลังประเมินการปิดตึลครั้งนี้

“ผมขอประเมินค่าใช้จ่ายก่อนตกลงทำสัญญา” คำตอบของเจสันทำให้ชายวัยกลางคนรู้ได้ทันทีว่าการปิดตึลครั้งนี้มีตัวแปรเข้ามาเกี่ยวข้อง เขาจะต้องเร่งรัดชายหนุ่มคนนี้ให้รีบตัดสินใจ

“คุณมีเวลาแค่สิ้นเดือน โปรโมชันทำสัญญาหนึ่งปี แต่จ่ายล่วงหน้าครึ่งปี จะไม่มีอีกแล้ว และบ้านหลังนี้อยู่ในเขตสิบสาม เป็นบริเวณที่ดีที่สุดสะดวกกับการเดินทางที่ไม่ต้องใช้รถยนต์ส่วนตัว

“เอาเป็นว่าผมรับทราบ และจะรีบพิจารณาก่อนสิ้นเดือน” เจสันจ้องหน้าเอเยนต์หนุ่มใหญ่ ทั้งสองคนต่างช่างใจกันอยู่ หากตึลครั้งนี้พลาดไปทั้งคู่เสียโอกาส ฝ่ายหนึ่งเสียลูกค้าโปรไฟล์ดี อีกฝ่ายพลาดโปรโมชันซึ่งไม่มีเอเยนต์ใด ที่ได้หาข้อมูลมาก่อนหน้านี้แล้ว...ว่าจะดีกว่าบริษัทนี้

เจสันเดินนำหน้ากลับเข้ามายังตัวบ้านและก้าวขึ้นบันไดเพื่อสำรวจชั้นบน บ้านหลังนี้มีห้องชั้นบนอยู่สองห้อง ห้องน้ำในตัวทั้งสองห้องที่เรียกว่า en suite ห้องนอนใหญ่ตรงกลางมีเตียงไม้โอ๊กสีดำแดงเงาเลื่อม พูกเปลือยสีเหลืองออกควาบดวงๆ อยู่ในสภาพทิ้งไว้นานหลายปีไร้การดูแล

อีกห้องมีขนาดเล็กกว่า เจสันเปิดประตูเข้าไปกลืนอับชื้นปะทะชั้นโพรงจุ่ม ทำให้เขาจามอย่างรุนแรงหลายครั้ง

สายตาของเขามองสำรวจไปรอบๆ มาสะดุดที่ตู้ขนาดเล็กที่ยังวางอยู่ตรงหัวเตียงข้างขวา กลิ่นของเฟอรินเจอร์โดยเฉพาะจากตู้เสื้อผ้าในห้องนี้ทำให้เขาจามขึ้นอีก ทำให้เขาก้าวออกมาทันทีและจับประตูเพื่อไม่ให้กลิ่นโชยตามออกมาด้วย

‘คง ต้องหาคนทำความสะอาดอย่างน้อยเป็นอาทิตย์’ เขากำลังคิดถึงใครคนหนึ่งที่น่าจะช่วยเหลือได้

หลังจากไปดูบ้านที่เขตสิบสามหลังนี้มาได้สามวัน เขาได้รับสายโทรศัพท์ที่มีชื่อ... เสียงปลายสายไม่เคยรู้จักกันมาก่อน หลังจากทักทายแนะนำตัว น้ำเสียงของชายที่โทรเข้ามาแสดงความกังวล!!!

“คุณจะเข้าบ้านหลังนั้นหรือ”

“อืม... แล้วคุณมีปัญหอะไรกับผม” เจสันถามกลับอย่างไม่เข้าใจ

“ผมแค่อยากเตือน”

“ฮ่า... ทำไม บ้านมีปัญหาเข้าไม่ได้หรือ”

“ผมมีอีกที่หนึ่งดีกว่านี้ ไม่ต้องทำอะไร อยู่ได้เลย” ชายผู้นี้คงคิดแย่งลูกค้ากับเอเยนต์หนุ่มใหญ่คนนั้น แล้วเขาไปเอาข้อมูลของเจสันจากใคร จึงมาคอยดักแย่งกันแบบนี้

“ขอผมคิดดูอีกครั้ง คุณให้เบอร์โทรผมไว้ หลังจากเราจบการสนทนา” เลขหมายของเจสันจะให้ปลายทางแจ้งรายละเอียดไว้ก่อนวางสายไป ระบบจะอัดเสียงของคุณสนทนาปลายทางโดยอัตโนมัติ

ภายในห้องทำงาน เขานั่งเคาะนิ้วชี้กับพื้นบนโต๊ะทำงาน ชายหนุ่มเพิ่งเดินทางมาถึงต้นเดือน เขาได้อาศัยพักพิงกับเพื่อนสมัยเรียนมัธยม และนิรันทน์ก็คะยั้นคะยอไม่ให้เขาไปพักอยู่ตัวคนเดียว

ด้วยความเป็นหนุ่มลูกครึ่งเจสันจึงชอบทำตัวเอกเทศ หนุ่มสายพิศมัยความเยียบแนวสันโดษ ไม่อยากไปเบียดเบียนเพื่อนฝูง และบางครั้งหนุ่มโสดยังต้องการความเป็นส่วนตัว

... ..

เจสันตัดสินใจโทรหานิรันทน์ช่วยติดต่อแม่บ้านที่มาทำความสะอาดยูนิตคอนโดที่เขาอยู่ พุธนี้เป็นวันเสาร์เขาจะกลับเข้าไปดูบ้านหลังนั้นอีกครั้งพร้อมประเมินค่าทำความสะอาด

แม่บ้านที่นิรันทน์ติดต่อให้ได้โทรมาหาเขาช่วงหัวค่ำและนัดหมายไปเจอกันที่บ้านหลังนั้นในวันรุ่งขึ้น ตามนัดหมายเขาไปถึงหน้าบ้านหลังนี้ก่อน จากนั้นไม่นานหญิงกลางคนผิวสีรูปร่างอวบเห็นชายหนุ่มยืนรออยู่แล้ว จึงรีบตรงเข้ามาหาทันที

เจสันเอากุญแจดอกที่ขอเก็บไว้จากเอเย่นต์วัยกลางคนเมื่อวันนั้น ไช้ประตูหน้าบ้าน เขาขอให้แม่บ้านเข้าไปสำรวจภายในเพื่อประเมินค่าใช้จ่าย ตัวเขาเองขอเดินดูบริเวณด้านหน้าบ้านอีกครั้ง...

ในใจของเขาหวนคิดถึงเสียงปลายสายจากมือถือเมื่อสองวันก่อน ชายคนนั้นได้ทิ้งหมายเลขมือถือไว้ เจสันตัดสินใจโทรไปหาเขา

“มอร์นิ่ง คุณเจสัน ผมคิดว่าคุณคงอยากรู้ประวัติบ้านหลังนี้” เสียงปลายสายกระแอมอย่างเป็นต่อ ประมาดให้รู้ว่า ในที่สุดอีกฝ่ายต้องโทรมาหาแน่นอน “อืม... เพราะคุณอยากเสนออีกที่ใช่ไหม” ชายหนุ่มลูกครึ่งสวนกลับอย่างรู้ทัน “ผมแค่อยากเตือน บ้านหลังนี้มีคนเข้ามาก่อนหลายคน แต่อยู่ได้ไม่ถึงสัปดาห์”

ไม่ใช่เรื่องน่าแปลกสำหรับหนุ่มลูกครึ่งอย่างเขา เรื่องแบบนี้ก็คุ้นมาเพียงเพื่อให้ได้ผลตามที่ตนเองตั้งใจ ไม่ว่าจะยุคสมัยใดอุปนิสัยนี้แบบนี้อยู่ได้เสมอสำหรับคนหัวนี้ไหวง่าย

“ผมรับทราบไว้...ก็แล้วกัน” นี่คือการตอบที่คนอย่างเจสันมักใช้สวนกลับไปเสมอ

หลังจากอีกฝ่ายเหมือนไม่เคยมีอะไร เขาจึง say bye วางสายไปอย่างเงินอาย ถึงกระนั้นก็ยังย้ำทำว่า *ไม่มีใครอยู่ได้นานเกินสัปดาห์*

สำหรับคนรุ่นใหม่อย่างเจสัน มองเรื่องเหล่านี้เป็นการหว่านล้อมเชิงธุรกิจมากกว่าความเป็นจริงที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้า...

‘ใครจะทนอยู่ได้!!! ... อับชื้น ฝุ่นละออง คราบเชื้อราจับทั่วบริเวณ’

แม้บ้านที่หายเข้าไปสำรวจทั่วบริเวณ วิ่งออกมาหน้าตาตื่น...

“มิสเตอร์... ฉันรู้สึกเหมือนบางอย่างผิดปกติ” แววดาและสีหน้าตกใจเหมือนเจอสิ่งประหลาด เธอใช้ภาษาอังกฤษว่า something wrong มันต้องมีอะไรซ่อนอยู่ในเวลานี้

เจสันให้เธอนำทางเข้าไปหาความผิดปกตินั้น... เขาเริ่มคิดถึงคำพูดของชายคนนั้นที่เพิ่งวางสายไป

“ฉันเห็นงูโผล่ออกมา พร้อมกลิ่นประหลาด ที่ตู้หัวเตียงนั้น” แม่บ้านวัยกลางคนชี้ไปที่ตู้ตรงหัวเตียงด้านขวาไปนั้น ที่ทำเขาจามอย่างรุนแรงวันนั้นนั่นเอง

“ไม่มีอะไร... เมนี่ ตาผัดหรือเปล่า” เจสันก้าวเข้าไปดึงลิ้นชักตู้ใบน้อยออกมา เขาไม่เจออะไรเลย กลิ่นฉุนรุนแรงขึ้นโพรงจมูกจนเขาต้องจาม

กลิ่นจางๆ แห่งๆ เหมือนกลิ่นของดอกไม้ชนิดหนึ่ง แคร้รับรู้เพียงว่าขณะนี้เขากำลังหลุดเข้ามาอีกพื้นที่หนึ่ง เขานึกไม่ออกว่า เคยได้กลิ่นเช่นนี้จากที่ไหน

“ไม่นะ... มิสเตอร์ ฉันขอไม่รับงานนี้” นางปฏิสระอย่างไมแยดี หันหลังเร่งเดินฉับๆ ออกจากประตูหน้าห้องลงบันไดไปโดยไม่กล่าวลา

เจสันไม่อาจคาดเดาได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น หากเหตุการณ์ยังเป็นเช่นนี้อีก คงไม่ง่ายแล้วกับการหาผู้รับจ้างปรับปรุงบ้านหลังนี้

ด้วยนิสัยของชายหนุ่มซึ่งเป็นคนรอบคอบก่อนที่จะตัดสินใจ เขาจึงได้ถ่ายรูปตัวบ้านหลังนี้ไว้แล้วตั้งแต่วันที่ห้าวันก่อนที่เข้ามาสำรวจกับเอเยนต์นายนั้น

เมื่อเข้าไปค้นหาข้อมูลประวัติบ้านหลังนี้ในหลายเว็บไซต์ จึงรู้ความเป็นมาของบริเวณแถบนี้ ...

เคยเป็นที่เก็บศพของเหล่าทหารสมัยวิกตอเรียน

ขณะนี้เจสันยังคงสำรวจภายในบริเวณบ้านทั้งหมดอีกครั้ง ตรงมุมครัวมีตู้ไม้ไอศกรีม ลอยตัวเต็มไปด้วยฝุ่นละอองแต่ยังคงสภาพพอใช้งานได้ บ้านหลังนี้น่าจะเคยมีการปรับปรุงเพื่อให้ได้ใช้งานมาแล้วในช่วงศตวรรษก่อน

เขาเผลอเปิดบานประตูลอยตัว ... กลิ่นจางไธดินเหมือนตรงสวนหลังบ้านเมื่อวันนั้น ปะทะเข้าหน้าเขาอย่างไม่ทันตั้งตัว ภาพที่ปรากฏเบื้องหน้าทำเขาตะลึงไปชั่วครู่

“อะไร... เนี่ย !!!” ขนตามแขนของเขาลุกชูอย่างพร้อมใจกัน ใจเต้นระทึกก่อนจะโผล่ออกมา

เขาไม่ลังเลรีบคว้าด้ามมือปิดประตู...

เสียงดัง บัง... !!!

แต่มันยังคงดันอ้าออกมาเองอยู่อย่างนั้น เหมือนว่าไม่ยอมให้เขาปิดมันเข้าไป

พลังงานบางอย่างกำลังจัดดันมาออกสู้กับแรงผลึกของเขา ประตูตู้เด้งอ้าออกหลังจากเขาปล่อยมือ สิ่งหนึ่งกลิ้งจากชั้นด้านใน ร่วงลงมาทันทีต่อหน้าต่อตาโดยอาศัยพลังงานบางอย่าง ...

เจสันตาโตด้วยความตระหนก... สิ่งนี้ทำให้เขาพรั่นพรึง ก้าวถอยหลังก่อนจะค่อยรวบรวมความกล้าก้มลงไปหยิบมันขึ้นมา

“อ่า...” เสียงสั้นๆ ดังขึ้นเหมือนไม่เชื่อว่า มันเป็นไปได้ !!!

เขาลนลานปล่อยมันหลุดมือ ตกลงไปที่พื้นดังเดิม

เสียงดัง โพล๊ะ... !!! ปะทะเข้าหูอย่างแรง

ด้วยสัญชาตญาณเอาตัวรอด...เท้าทั้งสองตะลึงตะลันรีถอยหลังก้าวออกจาก
ห้องครัว เซลส์ทุกอณูได้ผิวนั่งตื่นตัวตื่นระริก ขนลุกตามแขนไถ่ลงไปจนถึงหน้า
แข้ง อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน !!!

เจสันตรงไปเปิดประตูหน้าบ้านพรวดพราดออกไป แล้วหันหลังมือไม้สั่นปิดประตูไข
กุญแจปิดล็อก... ท่าทางของชายหนุ่มร่าวกกับกระโจนออกไปให้พ้น โดยไม่ยอม
เหลียวหลังกลับไปอีก